

wendy walker

SAKIN
PEŞİMDEN
GELME

Çeviren
Ceren Gürein

Annem Terrilynnne Kempf Boling'e...

1

BİRİNCİ GÜN

Ben arabayı sürerken karanlık çöküyor.

Kendime konsantre olmam, pürüzsüz, siyah asfaltın iki dar şeridine ve onları bölen çift sarı çizgiye odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Yol, her iki tarafını saran ve göz alabildiğine uzanan kahverengi mısır tarlalarından oluşan duvarların arasına oyulmuş bir tünel gibi. Karanlık şimdi gökte olduğu kadar yerde de kol geziyor, dört bir yanı kaplıyor. Her yeri ele geçirmiş durumda.

Radyodaki kadının fırtınadan bahsettiğini duyuyorum fakat yaşadığım bu korkunç gün zihnimde canlanırken dur durak bilmeyen düşünceler kadının sesini bastırıyor.

7 Numaralı Otoyol'un bu kısmı daha güneydeki şirin köylerden değil, çürümeye terk edilmiş eski sanayi merkezlerinden oluşan sonsuz bir küçük New England kasabaları zincirinden geçiyor.

İhmal edilmiş tarım arazileri, yıkılmaya yüz tutmuş evler, terk edilmiş fabrikalar... Mezar taşları gibi duruyorlar orada. İnsanların yaşadıkları yerleri merak ediyorum. Yiyeceklerini nereden aldıklarını. Nerede çalıştıklarını ve dışarıda yemek istediklerinde nereye gittiklerini. Neden buradan basıp gitmediklerini.

Huzursuzluk omuzlarımdan dikleşmesine ve sırtımın doğrulmasına neden oluyor. Her geçişimde aynı şey. Bu kasabalar bütün gece aklımdan çıkmayacak.

İlerde bir benzin istasyonu var. Gas n' Go. 7 Numaralı Otoyol ile bu kasabalardan birinin kalbine giden ürkütücü bir yolun kesiştiği noktada yer alıyor. O yoldan hiç geçmedim ve geçmeye de hiç niyetim yok. Yine de burası, güney Connecticut'tan batı Massachusetts'a giderken yabancıların kendilerini benzine muhtaç buldukları yer gibi görünüyor. 7 Numaralı Otoyol'dan ulaşılabilen yarım düzine yatılı okul ve küçük üniversite olmalı. Durmam gerektiğinde arabaları, hatta yüzleri bile tanıyorum bazen.

Ve bugün durmam gerekecek. Benzin uyarısı kilometrelerdir yanyor.

Gas n' Go'yu geçtikten sonra eyaletin güney ucundaki evime varmak iki saat sürüyor. Yeşil hoş geldiniz tabelasını çoktan geçtim. *Connecticut'a Hoş Geldiniz.*

Eve.

Saat dokuzu biraz geçmiş olacak. Eşim John muhtemelen dışarıda olur. Spor salonunda. İşte. Bir şeyler içmek için bir arkadaşıyla. Kızım Nicole de muhtemelen başka bir yerde olur. Bana yakın olmayan herhangi bir yerde. Yirmi bir yaşına gireli çok olmadı, bu yüzden artık bir sürü seçeneği var. Geceleri uykumu kaçıran, saati gözlememe neden olan seçenekler. Tabii kapıya kulak kabartmama da.

Köpekler havlayıp ceketimin üzerine atlayacaklar. Tek istedikleri yemek. Sevgilerini ancak kocama gösteriyorlar. Annie öldükten sonra onları eve getiren oydu, bu yüzden onlar benden ziyade onun köpekleri oldu.

Bugün perşembe olduğu ve perşembe günü de temizlikçiler geldiği için ev Fantastik marka çamaşır suyu ve lavantalı kurutma makinesi mendili gibi kokacak. Acaba yatak odamızdaki şöminenin küllerini temizlemeyi hatırlayacaklar mı? Ekim ayının sonlarında ve hava ateş yakacak kadar soğuk. John televizyon izlerken şömineyi yakıp yatağa kurulmayı sever. Dün gece de yakmıştı. Ben üst kata çıktığımda uyuyordu ama şimdi alevlerin

arasında yeni atılmış bir kütük olduğunu hatırlıyorum. Buradan bir çıkarım yapmam uzun sürmüyor ve şimdi bir elim açık kalan ağzımı kapatıyor.

Fazla mı hassas davranıyorum ki? Fazla mı kendim gibi düşünüyorum, *Mollylik* mi ediyorum? Bu düşünceler John'un sesiyle yankılanıyor zihnimde. *Mollylik etmeyi bırak*. Bir süre önce adımı beni başından savarken söylediği bir sıfat olarak kullanmaya başladı. Ama hayır – şöminedeki kütük konusunda yanılmıyorum. Uyuyor numarası yapıyordu.

Gün gözümde canlanıyor ve düşüncelerimin önünü alamıyorum.

Oğlum Evan bu yolun üzerindeki yatılı okullardan birine gidiyor. Birinci sınıftayken okulun futbol takımına seçilmişti. Şimdiyse üçüncü sınıfta ve bu sezon defans oyuncusu olarak oynuyor. İki haftada bir perşembe günleri kendi sahalarında yaptıkları maçları izlemek için gidip geliyorum. Sezonun yarısı bitti ve şu an liderler. Bu sene lig şampiyonu olabilirler.

Yolculuk gidiş dönüş sekiz saat sürüyor. John ayda iki kez bu yolu gidip geldiğim için deli olduğumu söylüyor. Evan'ın umurunda olmadığını da. Nicole ise daha sert sözler kullanıyor. Evan'ın beni orada istemediğini söylüyor. Oraya giderek onu utandırdığımı. Artık küçük bir çocuk olmadığını ve *annesinin onu oynarken izlemesine ihtiyacı olmadığını*.

Evan değişti. Nicole bu konuda haklı. Oğlum sahadaki gücünün farkında. Bugüne dek bunu görmemişim. Duruşundan, yürüyüşünden belliydi. Gözlerinden okunuyordu.

Ve de acımasızlığından. Acaba bu ne zaman başladı? Yeni bir şey mi? Yoksa sadece ben mi yeni görüyorum?

Takımın soyunma odasına girdiği spor salonunun önünde onu bekledim. Bugün olan biten her şey yavaşça, acı verici bir şekilde tekrar zihnimde dönerken onu gözümde canlandırıyorum şimdi.

Arkadaşlarıyla yürüyüşünü, omzunda asılı olan devasa çan-

tayı, bağcıkları çözülmüş boğazlı spor ayakkabılarını, ters takılmış beyzbol şapkasını ve muhtemelen bir kız muhabbetiyle ilgili olan muzip gülümsemesini.

O anda, gözleri beni bulmadan ve yüzü değişmeden önce, göğsümün gururla kabardığını hissettim.

Bu düşünceler aklıma geliyor ve tıpkı alevlerin arasındaki o kütük gibi gitmek bilmiyorlar. Oğlum, tatlı Evan'ım, sakın ortanca çocuğum sanki dünyanın hâkimiyim gibi yürüyordu. Bu tarafa bakıp da beni kapıda görmesini beklerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Ve baktı da. Beni gördü.

Sonra da gözleri kocaman açılıp başka yöne çevrildi. Durduğum yere yaklaştı fakat yine de bana bir daha bakmadı. İki arkadaşının arasına geçip kapıdan girerek beni saygısızlığı karşısında afallamış hâlde bıraktı.

Bunun acısını anca şimdi, yüz yetmiş sekiz kilometre sonra hissediyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Gözlerimden süzülen yaşları siliyorum. *Tanrım*, dediğini duyuyorum John'un. *Mollylik etmeyi bırak! Delikanlı artık o.*

Ama bu düşünce aklımdan bir türlü çıkmıyor, binaya girerken bana sırtını döndüğü o an.

Gökyüzünde toplaşan kara bulutlara bakıyorum ve dev bir direğin tepesine tünemiş Gas n' Go levhasını görüyorum. Fırtına, kasırgaya dönüşüyor. Bense arabayı doğruca onun rotasına sürüyorum.

John bugün bu yola çıkmamam için bir nedenin de bu olduğunu söyledi. Fırtına çok yaklaşırsa okul maçı iptal edebilirmiş, yaklaşmasa bile eve dönerken fırtınaya yakalanmam işten bile değilmiş.

Fırtına, Evan'ın umursamaması.

Ve Annie. Tam söyleyecekken vazgeçse de kelimeler aramızda asılı kaldı.

Bugün onun ölüm yıldönümü. Beş yıl önce bugün en küçük çocuğumuzu kaybettik. Dokuz yaşındaydı.

Hayır. Annie'yi düşünmeyeceğim. Geçmişe dönmeyeceğim. İleriye gideceğim.

Adım adım ilerleyeceğim.

Bunu yas danışmanlığında öğrendim. Eskiden bir ortaokulda fen bilgisi öğretmeniydim. Sorunları parçalara ayırarak ve hipotezler kurarak analiz etmeyi öğretmeye odaklanan bir meslektir bu. Bu yüzden yas tutmaya da bu şekilde yaklaştım. Tarafsızca. Bilimsel olarak. Bir çocuğun ölümüne tanık olmaya programlı değiliz. Buna katlanmaya. Bunu atlatmaya. Fakat diğer tüm insani kusurlar gibi, bilimi de kendi biyolojimizin hakkından gelmek için kullandık. Paramparça olmuş bir beyni alıp bunun gibi mantralarla tekrar bir araya getirebiliyoruz. Klinik çalışmalarda test edilmiş mantralarla. Uzman makalelerinde ve TED Konuşmaları'nda incelenen, şimdiyse kişisel gelişim kitaplarında yer alan mantralarla.

Sadece adım adım ilerle, Molly. Her gün, sadece bir adım daha at.

Bakmam gereken başka çocuklarım olmasaydı bu adımları atamazdım. Ölürdüm. Kendimi ölüme teslim ederdim. Ölmek için bir yol bulurdum. Çektiğim acı dayanabileceğim bir şey değildi. Yine de buna dayandım.

İlerledim.

Ama yaşananlar bugün hâlâ gözümün önünden gitmezken şimdi sabahı hatırlıyorum.

Nicole çıktığı gece gezmelerinden birinden yeni dönüyordu. Geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum. Teni solgunlaşmış, saçları uzun ve darmadağınık. Koşmaktan incecik kaldı. Kilometrelerce koşuyor. Tepeden tırnağa uyuşana dek koşuyor. Hem bedeni hem de zihni uyuşana dek. Sonra gün boyu uyuyor. Ve bütün geceyi dışarıda geçiriyor. O ince yapılı, vahşi, asi bir savşçı. Ama acı yine de içine sızmanın bir yolunu buluyor.

Bütün gece neredeydin? diye sordum. Bunun beni ilgilendirmediğine dair her zamanki yanıtlar izledi sorumu... *ama benim*

evimde yaşadığı için bu elbette beni ilgilendirirdi, hem GED* derslerine ve kendini bu çukurdan çıkarmaya çalışmasına ne olmuştu... *ama* onun bu çukurda olmasının suçlusu benim; Annie ve kederi yüzünden bu çukurda ve tabii herkes bunu öylece aşamadığı için... *ama* kız kardeşinin ölümünü son sınıfta özel okuldan atılıp bir daha geri dönmek için bir bahane olarak kullanmaktan ne zaman vazgeçecek?

Omuzlarını silkip gözlerimin içine baktı. Ne ara bu hâle geldi? Ona fazla yaklaşan herkesle savaşmaya hazır bu askere ne zaman dönüştü?

Ya sen? Ne zaman işe döneceksin? diye sordu Nicole.

Bana benim de yaşamayı bıraktığımı hatırlatmayı seviyor – nefes alıyorum, evet ama *gerçekten* yaşıyorum.

Bu sabah kızıma verecek bir cevabım yoktu. Bu öğleden sonra oğluma verecek bir cevabım da yoktu.

Maçtan sonra Evan'ı görmedim bile. Kapının önünde bekledim ama farklı bir yerden çıkmış olmalı. Bu davranışı hakkındaki düşüncelerimi söylemek için neredeyse doğruca yurduna gidecektim. Bir annenin, haklı olduğunu bildiğinde ve çocuğunun bir ders alması gerektiğini düşündüğünde yaptığı şeyi yapmak için.

Gas n' Go tabelası gitgide yaklaşırken, bu düşüncelerle birlikte bulutlar da daha çok kararıyor. Gidip onu bulmadım. Bir annenin yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmadım. İyi bir annenin.

Ama şimdi nedenini anlıyorum.

Araba yavaşlıyor. Gaza basıyorum ama bir işe yaramıyor.

İyi bir anne değilim.

Artık kafamın içindekileri dizginleyemiyorum, ölen çocuğuma dair düşünceleri. *Annie*. Hoş, hiçbir zaman gerçek anlamda

* Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da uygulanan Genel Öğretim Geliştirme (General Educational Development, kısaca GED), yalnızca eğitim diploması almak için bir sınav değil, aynı zamanda liseyi bitirmeyenlere öğretim ve hazırlık fırsatı sunan bir programdır. –çn

aklımdan çıktıkları yok ya. Her an pusuda bekliyorlar, saklanıyorlar, kılık değiştiriyorlar ki gizlice yaklaştıklarını görmeyeyim.

Direksiyonu emniyet şeridinde kırıyorum. Fakat dönmüyor. Araba bitik hâlde. Durduğunda kontağı çevirip tekrar çalıştırmayı deniyorum ama bana mısın demiyor.

Gösterge panelindeki uyarıyı görüyorum. Benzinim bitmiş.

Uyarı ışığı ne zamandır yanıyor? Bugün olanlar kafamı oldukça meşgul etti. Ve bu düşünceler. John haklıydı. Yola çıkmamalıydım. En azından bugün.

7 Numaralı Otoyol'a bakıyorum ve benzin istasyonunun girişini görüyorum. Mesafe on metreden fazla değildir. Rüzgâr dövercesine eserek arabayı sallıyor. Yukarıdaki bulut ordusundan yağmurun bastıracağını görebiliyorum. Gökyüzünü bir battaniye gibi örtüyorlar. Ne kadar uzakta olduklarını seçemiyorum. Ne kadar zamanım olduğunu.

Düşünceler zihnimi topa tutuyor. Kalbim güm güm atıyor. Ne yaptım ben?

Dün geceki ateş geliyor aklıma. Evimizde dört şöminemiz var, hepsi de odun şöminesi. On iki yıl önce oraya taşıdığımızdan beri ateş yakıp harlıyorum. Bir kütüğün alevlerin üstüne konduğunda neye benzediğini biliyorum.

Şemsiyem yok, sadece incecik bir ceketim var. Yine de giyiyorum. El çantama uzanıp ceketin içine sokuşturuyorum. Alt tarafı on metre.

Kapıyı açıp arabadan çıkıyorum ve arkamdan kapatıyorum. Sonra çantama yapışıp koşmaya başlıyorum. Rüzgâr sandığımdan daha güçlü bir şekilde karşıyor beni.

Koşuyorum ve ateşe yeni konulmuş olan –dün geceki– kütüğü düşünüyorum. John uyumuyordu. John beni görmek zorunda kalmasın diye uyuyormuş gibi yapmıştı, iyi geceler bile dememek için.

Bu ilk kez olmuyor.

Bedenim rüzgâra karşı koymaya çalışırken Nicole'le ettiğimiz kavga geliyor gözümün önüne. Artık her gün kavga ediyoruz.

Aç gözlerini!

Kavga o kadar hızlı ve hiddetliydi ki söylenen her şeyi sindirememiştim. Ama artık anlıyorum.

Gözlerim açık. Seni çok net görüyorum, Nicole.

Bana değil. Kendi kocana aç!

Burnumun dibinde olan biteni göremiyorum. Akşam yemeğine hiç gelmiyor. Yatak odamıza girdiğimde uyuyormuş gibi yapıyor.

Kocam artık beni sevmiyor. Kocam başkasını seviyor.

Bu düşünce cebetimin cebinde taşıdığım, ovalayarak pürüzsüzleştirmeye çalıştığım tırtıklı bir taş gibi. Fakat parmaklarımı ne kadar sürtersem sürteyim kenarları asla yumuşamıyor.

Ve sonra, daha önce duymadığım ama birçok kez hissettiğim kelimeleri söylüyor bana. Yine de onları kendi kızımdan duymak yaramı değiştiriyor.

Senden nefret ediyorum!

Koşarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Annie. Narin omuzlarına dökülen ince, sarı saçları. Büyük, yuvarlak gözleri ve uzun kirpikleri. Onu kollarımın arasında hissedebiliyorum hâlâ. Hayatının daha yeni başladığını. *Annie.*

Annie!

Artık tüm bu düşüncelerin neden aklıma üşüşüğünü anlıyorum. Beni bu düşünceye götürüyorlardı, sonuncusuna. Bu çıplak kabullenişe.

Ben iyi bir anne değilim çünkü oğlum sevildiğini hissetsin diye futbol oynamasını izlemek için onca saat araba sürmedim. Ben sevildiğimi hissedeyim diye onca saat araba sürdüm.

Şöminedeki kütük. Kızımın sözleri. *Senden nefret ediyorum.*

Geriye kalan tek şey Evan'dı. Onun yüzünü görmeliydim, başarılı olduğunu görmeliydim, böylece hayatımın bir anlamı olacaktı.

Suluk soluğayım. Rüzgâr şiddetli ve hava soğuk. Ciğerlerim yanıyor.

Belki de Evan biliyordu. Belki de bununla yanıp tutuştuğumu

hissdebiliyordu. Muhtemelen ona zehir gibi gelen, karşılmasını istediğim o ihtiyaçla yanıp tutuştuğumu. Bir anne çocuğuna muhtaç olmamalı.

Nicole'ün bu hayattan kopmasına sebep oldum. O bundan emin ve şimdi sersemletici olsa bile bana da son derece gerçek geliyor. Uydurma bahanelerle oğlumun yanına gittim, acı çekmesine neden oldum. Acımasız çıkışlar yapmasına neden oldum. Kocam bana bakmak zorunda kalmasın diye uyuyormuş gibi yapıyor.

Evet, diye düşünüyorum keder zihnimde şiddetle dönüp dururken. Ben gerçekten de kötü bir anneyim. Bu nesnel bir gerçek. Bundan sıyrılamam.

Bir çocuğun ölmesine izin verdim.

Gas n' Go'nun girişindeyim. Başımı kaldırdığımda hiç araba olmadığını görüyorum. Marketin ışıkları yanmıyor. Pompaların önüne turuncu koniler dizilmiş.

Yağmur ansızın bastırıyor. Gökyüzünü kaplayan örtü artık yıkılmış bir baraj gibi. Etraf karanlık ama karton tabeladaki yazıyı yine de görebiliyorum. *Fırtına nedeniyle kapalı!*

Olduğum yerde durup bu kelimelere bakakalırken yağmuru beni ıslatmasına izin veriyorum.

Evan, Nicole, John. Artık onlar için bir yüküm çünkü beni sevmiyorlar. Çünkü beni sevemiyorlar.

Beni sevmeyi bırakmalarının üzerinden tamı tamına beş yıl geçti.

Annie'nin ölümünün üzerinden beş yıl geçti.

Yola fırlamasının üzerinden beş yıl geçti.

Benim ona arabamla çarpmamın üzerinden beş yıl geçti. Onu öldürmemin üzerinden.

Gözyaşları, yağmur, rüzgâr. Kavşağa, kasabaya giden yol olan Hastings Geçidi'ne doğru birkaç adım ilerliyorum. Tepelerin üzerinde asfalttan, topraktan ve göz alabildiğine uzanan tarlalardaki ölü mısır saplarından başka bir şey yok. Görünürde başka bir araba yok.

Kasırğa dördüncü kategoriymiş. Radyoda öyle dediler. Şimdi

sesleri hatırlıyorum. Bu kasabanın adını hatırlıyorum. *Hastings*. Arabayı fırtınanın kalbine sürdüm. Zihnimde mantrayı duyuyorum. *Sakin pes etme*. Suçluluğumun ağırlığı, başımın üstünde tuttuğum bir kaya gibi. Düşmemesi için mücadele ediyorum. Belki de artık zamanı gelmiştir diye düşünüyorum. Belki düşmesine izin verebilirim.

Belki de alıp başımı gidebilirim.

Bu sözler ani, sarsıcı bir coşkuyla dolduruyor içimi.

Al başımı git. Öylece git.

Hiddetli fırtınanın kararttığı kahverengi mısır tarlalarının çevrelediği yol şimdi bir güzellik abidesi. Bir vaha. Bir kaçış yolu. Bacaklarım hareket etmeye başlayarak bedenimi çekiyor. Zihnim trans hâlinde. Bu kelimelerle ve vadettikleri şeylerle yatıştırılmış durumda.

Bunların hepsini geride bırakabilirsin.

Yeniden başlayabilirsin.

Taşdığım yükü, o kayayı yere koyabilirsin.

Fırtınanın bir parçası olana dek bu yolda yürüyorum. Islanmaya aldırmadan. Soğuğa aldırmadan. Vaatlerin gerçek yüzüne aldırmadan. Çocuğumu öldürdüğümünden beri ilk kez huzurluyum.

Lütfen bırakın gideyim. Bırakın çekip gideyim. Kelimelerin bir dua gibi zihnimde yankılandığını hissediyorum.

Lütfen, diye fısıldıyorlar. Peşimden gelmeyin.

Arkadan gelen ışığı gördüğümde ne kadar zamandır yürüdüğümü ya da ne kadar yol aldığımı bilmiyorum. Döndüğümde, yavaşça bana yaklaşan farlarla karşılaşıyorum. Yerden yüksekte ve parlaklar. Bir çeşit kamyonet. Yüksek olduğu kadar uzun da. İçinde olduğum transa ve bunun getirdiği huzura rağmen kollarımın başımın üzerinde yükseldiğini, bir elimde hâlâ çantamı tutarken kollarımı çılginca salladığımı hissediyorum.

Kamyonet önüme yanaşıp duruyor.

Yolcu camıyla aramda birkaç santim kalana dek yaklaşıyorum. İçeride iki kişi var.

Yağmurun yüzüme gelmesini önlemek için elimi gözlerime

siper ediyorum. Daha da yakınlaştığımda pencerenin birkaç santim aşağı indiğini görüyorum.

“Fırtına yaklaşıyor, burada olmamalısın.” Duyduğum bir erkek sesi. Dostane. Ama aynı zamanda da telaşlı. “Seni kasabaya bırakmamızı ister misin?”

Kamyondan başka bir ses daha geliyor. Pencere birkaç santim daha iniyor.

Küçük bir kızın sesi. Melek gibi bir yüzü var.

“Ee? İster misin, istemez misin?” diye soruyor kız.

Ona, sarı saçlarına ve parlak gözlerine bakıyorum, sonra da az ötesindeki adama.

Ona, bu genç kıza dikkatle bakıyorum ve Tanrı yardımcım olsun, kısıcak bir an için ölen evladımı görüyorum.

Ve bu yolun gerçekte ne olduğunu anlıyorum. Bir serap. Bir yanılsama. Sonra bacaklarımın beni hayatımdan uzaklaştırmasına neden olan o sözler... Hepsi yalan. Vaatleri ucuz aldatmacalardan başka bir şey değil.

Bu suçluluk duygusu beni asla terk etmeyecek. Ben ailemi asla terk etmeyeceğim.

“Evet,” diyorum.

Kamyonun yolcu penceresi kapanıyor ve kız kayboluyor. Ama şimdi kilitlerin tık diye açıldığını duyuyorum. Fırtınadan kaçmak için yanıp tutuşarak arka kapının koluna uzanıyorum. Aileme dönmek için. Yapmak üzere olduğum şeyi unutmak için. Bu fırtına beni öldürebilirdi. Bu rüzgâr ve soğuk. Sonrasında suçluluk duygusunu sırtlamak onlara kalacaktı. John, Nicole ve Evan’a. Onlara yaptığım onca şeyden sonra nasıl bu kadar bencil olabilirdim? Bunu bir daha aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim.

Arabaya binip kapıyı kapıyorum. İçime dolan rahatlık, umutsuzlukla mücadele ediyor.

Ve ben daha gözlerime düşen yağmuru temizleyip karşımda gerçekte ne durduğunu göremeden tık sesini tekrar duyuyorum. Kapılar kilitleniyor.

Hiç açılmayacakmış gibi.

2

ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Telefon çaldı. Durdu. Tekrar çaldı.

Nicole Clarke uyandıığında yanında birinin olduğunu hissetti. Kımıldamıyordu.

Telefon sesi çok gürültülüydü. Gün ışığı, kapalı olmalarına rağmen gözlerini kamaştırıyordu. Eli sesin geldiği yere doğru uzanırken vicdan azabıyla doldu.

Gözlerini sımsıkı yumarak telefonu kulağına götürdü, sonra da eve getirdiği yabancıyla daha fazla temas etmemek için yatağın kenarına çekildi.

Zar zor *alo* diyebildi. Sesi çatallı çıkmıştı.

“Nicole Clarke’la mı görüşüyorum?” diye sordu bir kadın. Sesi gergin geliyordu. “Hastings’te kaybolan bir kadınla ilgili arıyorum.”

O kasabanın adı. Adrenalin, mide bulantısı. Nic cevap vermedi. Sonra önceki gecedeki görüntüler kısa kısa canlandı gözünde. *Bardak bardak votka... barın öbür ucundaki adam... şimdiyse yatağında.*

Ona sabahın erken saatlerinde gitmesini söylemişti. Ya da belki bunu söyleyemeden sızmıştı.

Kadın konuşmaya devam etti.

“Adım Edith Moore. Umarım doğru şeyi yapıyorumdur ama bir şey bulmuş olabilirim... O kadın hakkında bir şeyler biliyor olabilirim – anneniz oluyor, değil mi?”

Adam inleyerek ağır kolunu kızın göğsüne attı. Nic kolu kenara itti.

Dün gece, bir an için adamın kollarının onu daha sıkı sarmasını istemişti. Şimdiyse bu onu iğrendiriyordu. Hep aynı şey oluyordu.

Yana yuvarlandı ve dizlerini karnına çekti. “Bir dakika,” dedi mide bulantısının geçmesini beklerken.

Annesiyle ilgili aramalar azalmaya başlamıştı. Kaçık insanların çoğu başka konulara yönelmişti. İlgi arsızlıklarını beslemenin başka yollarını bulmuşlardı. Psikolog onlara, insanların neden bu hikâyelere, diğer insanların kederine çekildiklerini ve yalanlarıyla, anlattıkları uydurma hikâyelerle, saçmalıklarla hakikat arayışını bulandırsalar bile olaya dahil olmanın yollarını aramalarının nedenini açıklamıştı.

Bir de ödül parası vardı. Annesinin sağ salim eve getirilmesi karşılığında bir milyon dolar. “Nerede olduğuna” dair ipuçları için beş yüz bin dolar. Yalancıları teşvik etmek için nakit gibisi yoktu. Babası ipuçlarını soruşturması için bir dedektif tutmuştu.

Kadın konuşmaya devam etti.

“Hastings’e iki saat uzaklıktaki Schenectady’de yaşıyorum. New York sınırında. Manhattan’a yaptığım yolculuktan eve dönüyordum. Orada birkaç kız arkadaşım ile buluşmuştum. Bu yüzden yoldaydım.”

Nic bu konuşmayı sonlandırması muhtemel soruları sormaya başladı. *Hangi gün? Saat kaçta? Hangi yolda?*

Arayanlar hiçbir zaman derslerine çalışmazlardı. Genelde kasabayı tutturlardı. Bazen de annesinin arabasının marka ve modelini – açık mavi bir Audi Q5. Benzin istasyonunun hemen önünde durmuş hâlde.

Edith Moore sorularını bir çırpıda cevapladı. Nic’in kadını daha dikkatli dinlemesini sağlayan cevap sonuncusuydu.

Hastings Geçidi.

Çoğu kişi 7 Numaralı Otoyol’da Molly Clarke’ı gördüklerini söylüyordu. Arabası orada bulunmuştu. Burası, annesinin kredi

kartının kullanıldığı kumarhaneye giden yoldu. Bu her zaman kaçıkların en iyi tahmini olmuştu. Ve yalancıların.

Bu ise yeni bir şeydi.

“Hastings Geçidi’nde ne yapıyordunuz?” diye sordu Nic. Ses tonu sertti. “Manhattan’dan Schenectady’ye gidiyorsanız, orası yolunuza tamamen ters kalıyor.”

Nic o kasabanın her santimini biliyordu. *Hastings*. Annesinin kasırgadan korunmak isterken gidebileceği her yolu, her tarlayı, içine düşmüş olabileceği her terk edilmiş kuyuyu biliyordu.

“Fırtına yüzünden o gecelik kalacak yer bulmaya çalışıyordum. Orada bir yer var, Hastings...”

“Hastings Hanı.” Nic şimdi oturur pozisyona geçmişti.

“Evet, Hastings Hanı. Saat yedi gibi hana vardım ama çoktan üzerine tahta çakılıp kapatılmıştı. Fırtınanın güzergâhından uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden 7 Numaralı Otoyol’a geri döndüm. Hastings Geçidi’nde dim ve sanırım annenizin yanından geçip gittim.”

Şimdi başka bir ses duyuldu. Misafirliğini haddinden fazla uzatan şu adam. *Telefondaki kim?*

Hiç kimse... gitmen gerek.

Nic önce onu, sonra kapıyı, sonra da yatak odasının halısına saçılmış kıyafetleri işaret etti. Adam ona şaşkınlıkla baktığında ne demek istediğini daha açık bir şekilde ifade etti.

“Lütfen, git buradan.” Fakat sonrasında ekledi, “Üzgünüm.”

Bir kez daha söyledi. *Üzgünüm, üzgünüm*, ta ki adam hareket etmeye başlayana kadar.

Üzgündü de. Dün gece, önceki geceler ve gelecek geceler için. Annie öldüğünden beri geçen birçok gece için üzgündü.

Telefondaki kadına döndü.

“Neden daha erken aramadınız? Üzerinden iki hafta geçti.”

“Dediğim gibi, o bölgede yaşamıyorum. Haberleri de pek takip etmiyorum. Ama şehirde bulduğum arkadaşlarımdan biriyle konuşuyordum birkaç gün önce ve bana fırtınaya yakalanıp yakalanmadığımı sordu, sonra da kaybolan bir kadından bahsetti.”

Nic adamın odada dolanarak gömleğini, pantolonunu, iç çamaşırını kapmasını izlerken dikkatlice dinledi. Bu geceler sona ermek zorundaydı.

Ama Nic böyle bir şey olmayacağını biliyordu.

Edith Moore anlatmaya devam ederken sesi heyecandan tiritiyordu. "İnternette hikâyeyi araştırdım ve bir şekilde onun o kadın olduğuna emindim! Onu o yolda gördüm. Hastings Geçidi'nde – 7 Numaralı Otoyol'da değil. Yolun yaklaşık bir buçuk kilometre aşağısındaydı. Yağmur başlamıştı. Sırılsıklamdı."

Vakadaki unsurlar zihnine dolarken Nic başını eline dayadı.

Benzin istasyonunun hemen önünde terk edilmiş araba.

Benzini bitmiş.

İçinde şarj cihazına bağlı cep telefonundan başka bir şey yok.

Her tarla, her ev, her yer didik didik arandı.

Ve iki gün sonra kredi kartı yakındaki bir kumarhanede kullanıldı.

Ve hâlâ ıslak olan elbiseleri otel odasında bulundu. Yanında o notla birlikte.

Her şeyi açıklayan –ve hiçbir şeyi açıklamayan– o notla.

"Peki durmadınız mı? Ona yardım etmediniz mi?" diye sordu Nic.

Kadın duracak kadar yavaşladığı ama sonra karşıdan bir kamyonet geldiği konusunda bir şeyler geveledi.

"Kamyonet mi?"

"Evet. Pikap tarzı bir şey. Koyu renkli. Durdu ve anneniz de araca bindi."

Nic ayağa fırladı, sonra hızla iki buklüm oldu.

"Bulabildiğim her şeyi okudum," dedi kadın. "Ertesi sabah bulunan arabayı, benzin istasyonunun kapalı olmasını, çıkan rüzgârı ve elektriklerin kesilmesini. Ah, bir de kasabalıların bir otel odasında o iç burkan notu bulana kadar onu fellik fellik aramasını. Zavallı annenizi ve başından geçen her şeyi. Sonrasında dava kapanmış ya da yeniden sınıflandırılmış yazıyordu sanırım. Basında onun için 'çekip gitmiş' diyorlardı."

Olaylar tam olarak böyle ilerlemişti.

Nic ve babası arama ekipleriyle birlikte oraya gitmişlerdi. Hastings'te geçirdikleri dört güne dair anıları bulanıktı. Hayal meyal hatırladığı soğuk hava ve sert mısır sapları; bölge halkının ikram ettiği, katlanır masaların üzerinde duran bayat, acı kahve. Hanın karşısındaki bar. Votka. Tekila. Koridorun sonundaki yabancı – barmen. Pek hoş geçmemişti.

Ardından, annesinin kaybolduğu gün ailesinin ona ne kadar kötü davrandığı yavaş yavaş su yüzüne çıkmıştı.

Nic'in mutfaktaki acımasız sözleri temizlikçiler tarafından duyulmuştu. Evan'ın takımındaki çocuklar, onun ziyarete gelen annesinden uzak durduğuna tanık olmuştu. Ve Molly Clarke'ın kocası John, uyuyakaldığı için karısının eve gelmediğini bile fark etmemişti.

Neden acaba? Adamın milyon tane mazereti vardı. Nic onlara asıl sebebi söylememek için kendini zor tuttu – artık karısını sevmediğini. Başka bir ilişkisi olduğunu. Babası ofiste olduğunu söylemişti ama Nic aynı saatlerde adamın arabasını kasabada görmüştü. Annesine bakmaktan imtina ettiğini fakat sonra aniden kibar ve düşünceli davranarak izlerini gizlediğini görmüştü. Çok fazla değişiklik yaşanmıştı ve hepsi son zamanlarda olmuştu. Bunlar yeni, belli belirsiz değişikliklerdi. Fark edilmek için bas bas bağırان o değişiklik hariç. Karısı kızını öldürdüğünden beri adam ilk kez mutlu görünüyordu.

Tüm bu kötü davranışlar Annie'nin beşinci ölüm yıl dönümüne denk gelmişti.

Annesinin notu da tam olarak perde arkasında yaşanan bu çirkin ve affedilmez koşullara yorulmuştu. Odada bulunan hana ait not defterinden koparılmış bir sayfaya yazılmış kargacık burgacık kelimeler. Nic'in, sadece bir kez okumuş olmasına rağmen gözlerini kapattığında her harfin şeklini görebildiği kelimeler.

Sevgili ailem, gerçekten çok üzgünüm. Eve gelemedim

*ve sonra belki bensiz daha iyi olursunuz diye düşündüm.
Umarım peşimden gelmezsiniz. Umarım mutlu olursunuz.*

Tam adını kullanarak imzalamıştı. *Molly Clarke*. Polis bunu muhtemelen notun onların eline geçtiğinden emin olmak için yaptığını söyledi – böylece han yazıyı kimin bıraktığını bilecekti.

Ama odanın ücretini kredi kartıyla ödemişti. Oda onun adına ayrılmıştı. Kullandığı kelimeler ve ifadelerse pek annesinin söyleyeceği şeylere benzemiyorlardı.

Not bir el yazısı uzmanına gönderildi. Ve yazı, verdikleri örneklerle eşleşti. *Molly Clarke*'ın yazısıyla eşleşti.

Yine de Nic onlara karşı çıkmıştı. Yerel polise. Eyalet polisine. Babasına bile. Ona çekip gitme teorisini destekleyen istatistikler sunmuşlardı. Ortadan kaybolan yetişkin kadınların çoğu hayatlarını geride bırakmaya çalışıyordu. Hazır hissettiklerinde ya da bir gün hazır hissedersen e eve dönüyorlardı.

Savaşmak için elinde ne vardı ki? Geçmişin kalıntıları, çocuklarına asla onları terk ederek acı çektirmeyecek fedakâr bir anneye dair hatıra kırıntıları mı? Gerçek şuydu ki Nic annesinin aklından ne geçtiğini, hatta kalbinden ne geçtiğini ya da içinde nasıl bir düşünce örgüsünün şekillendiğini –onlar için bir yük olduğuna ve onsu daha iyi olacakları sonucuna nasıl vardığını– bilmiyordu.

Nic, annesi onları bırakıp gitmeden önceki sabah yüzüne de hemen hemen aynı şeyleri söylemişti.

Annesinin ihanetine olan inancı bir şok etkisi yaratmış olsa da sonrasında sessizce sindirilerek Annie'nin ölümünün içinde olduğu keder ve suçluluğun yanındaki boşluklara gömüldü. Biçimsizlerdi, her santimini kaplıyor, her hücrelerinde yaşıyorlardı. Ve giderilmesi gereken doyumsuz bir arzuları vardı. Erkekler ve alkol artık dışının kovuğuna bile gitmiyordu.

Evan ona nazaran daha iyi durumdaydı. Biraz gözyaşı dökmüş fakat sonra okula hızlı bir dönüş yapmıştı. Babası kasvetli bir yüz takıp karısının yaşlı anne babasıyla ilgilenerek görevini

yerine getirmişti. Bir bakımevinde yaşıyorlardı ve çoktan bunamanın pençesine düşmüşlerdi. Nic onlara imreniyordu. Şimdi, olayın üzerinden yaklaşık iki hafta geçtikten sonra, arkadaşları tencere tencere yemek getirmeyi bırakmıştı. Herkes normal hayata dönüyordu çünkü yas ve kayıp hâli içerisinde olmaya devam etmek dayanılacak gibi değildi. Evan okula gidiyordu. Babası işe ve iş sonrası faaliyetlerine geri dönmüştü. Nic de gece gezmelerine.

Fakat bu gezmeler gittikçe kötü bir hâl alıyordu.

Kadın tekrar konuştu. "O kamyonetin sürücüsü onun nereye gittiğini biliyor olabilir."

Evet, diye düşündü Nic. Sürücü, bizi neden terk ettiğini biliyor olabilir.

"Bana söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı? Onun hakkın da dikkatinizi çeken bir detay falan? Sormak zorundayım."

"Evet, elbette," dedi Edith Moore. "Bir düşüneyim... yani – yaptığı bir şey vardı ama bir faydası olur mu bilmiyorum..."

"Ne?" diye sordu Nic, aniden bunun gerçek olması için yanıp tutuşarak. "Ne yaptı?"

"Kamyonete el sallarken... İki kolunu da başının üstüne kaldırdı ve yanlara doğru açıp kapadı. Bir elinde çantasını tutuyordu, bu yüzden biraz garip geldi, anlarsınız ya? Yani kamyonete tek eliyle işaret etmemesi. Bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Nic gözlerini kapadı ve annesinin yıllar önceki hâlini gördü. Bir kır koşusu etkinliğinde, bitiş çizgisinde duruyordu. Aynı bu şekilde el sallıyordu, iki kolunu da kaldırarak. Bunu Evan'ın maçlarında da yapmıştı. Onları arabayla almaya geldiğinde dikkatlerini çekmeye çalıştığında ya da mutfağa gelip onlara günlerinin nasıl geçtiğini sorduğu zaman onu görmezden geldiklerinde de.

Hepsi onunla dalga geçmişti. Ve yine de hepsi bu huyunu sevimli bulurdu.

Yıllar önce... İçlerinde hâlâ sevimliliğe yer varken.

"Peki ya el çantası?" diye sordu Nic.

“Turuncuydu. Oldukça parlaktı – ah, bir de üzerinde harfler vardı. NEA. O zamanlar adının baş harfleri olduğunu düşünmüştüm ama anneniz hakkında okuyup adını gördükten sonra belki de tasarımcının adıdır diye düşündüm.”

“Bizim isimlerimizin baş harfi,” dedi Nic. “Çocuklarının isimlerinin.”

Annesi çantayı özel olarak sipariş etmişti. Başka kimse bu kadar ürkütücü olamazdı. Ve çanta da tam olarak öyleydi. Üç çocuğu olduğuna dair parlak, göze çarpan, günlük bir hatırlatma. *Nicole. Evan. Annie.* Üç çocuk, iki değil. Ama bir tanesi ölmüştü. O dev altın renkli “A” harfi gün boyu midesinde taşıdığı bir taş gibiydi. Annesi o çantayı yanından hiç ayırmazdı.

Nic gözlerini açtı ve hakikatin onu bulmasına izin verdi.

Bu yaşananlar gerçek. Bu kadın annemi gördü.

“Gelip benimle yüz yüze görüşür müsünüz?” diye sordu Edith Moore. “Kamyonet onu aldığı anda tam olarak nerede olduğunu gösterebilirim.”

Bu düşünce dayanılmazdı. *Hastings...*

“Belki yerel polisle görüşebilirsiniz,” diye teklif etti Nic.

Fakat kadın ısrar etti. “Polisle görüşmenin bir işe yarayacağına sanmıyorum, hele ki inandıkları şey düşünülürse.”

Bunun üzerine bir sessizlik çöktü. Nic gözlerini kapattı ve midesindeki bulantıyı defetmeye çalıştı.

Hastings...

“Mesele şu ki,” diye ekledi kadın, “hiç kimse yoldaki o zavallı kadını ailesi kadar umursamayacak.”

On dakika sonra, Nic spor çantasına birkaç parça kıyafet atıyordu. Kot pantolon, gömlek, kazak, spor ayakkabı. Başka? Pijama, iç çamaşırı.

Diş fırçasıyla biraz şampuan almak için banyoya gitti.

Zihninde fısıldayan bir ses duydu, *Böyle yaparak daha çok mu kaçmış oluyorum?*

Yas danışmanının Nic’in davranışlarıyla ilgili kendince teorileri vardı.

Acıdan kaçma. Daha iyiye gitmeden önce bu duyguyu hissetmelisin.

Ama bunu zaten hissediyordu. Ama hiç de daha iyiye gittiği yoktu.

O sabah annesine hiç kimseye söylemediği şeyler söylemişti. Dediklerini düşünmek bile istemiyordu. Annie'yle ilgili şeyler.

Annesinin yüzünde sevgi yerine ıstırap görmek istemişti. Ve başarılı da olmuştu. Şimdi gözünde Edith Moore'un çizdiği resim canlanmıştı – annesi yağmurun altında durmuş, sırlıslık hâldeydi. Fırtınanın ortasında. Nic'in o korkunç sözlerle onu içine ittiği bir fırtınanın ortasında.

Şimdi de ortada nereye gittiğini bilen birileri vardı. Kamyoneti olan biri. Annesine ulaşmasına ve ondan nefret etmediğini söylemesine ve *Tanrı aşkına*, o sabah söylediği diğer şeyleri geri almasına yardımcı olabilecek biri. Zihnindeki sesleri defetti. O iyi tavsiyeyi. Duyacağını bildiği iyi niyetli rehberliği. *Annen bulunmak istemiyor. Sen kendinle ilgilen, Nicole*. Ama Nic onların bilmedikleri şeyleri biliyordu, annesini kaçırmak için söylediği şeyleri.

Bu onun hatasıydı ve şimdi bunu düzeltmek de ona düşüyordu. Annesini bulmak zorundaydı.

3

BİRİNCİ GÜN

Kız maske takıyor. Ben kamyonete bindikten sonra maskesini yukarı çekiyor.

Şu anda yalnızca yan aynadaki yansımadan görebildiğim bir tür tıbbi maske. Adam iyice aşağı çekilmiş yün bir bere takıyor.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içinden geçiyoruz. Şiddetle esen rüzgâr kamyoneti dövüyor.

“Durduğunuz için teşekkür ederim,” diyorum. “Benzinim bitti de.”

Kız arkasını dönüyor.

“Bu çok akıllıca değildi,” diyor. Sesi neşeli, sanki sadece bariz olanı söylüyor ve bir yargıya varmıyor gibi. Yine de onun yaşındaki bir çocuğun bunu yaptığını bilmemesi garip.

“Haklısın,” diyorum.

Adam gülümsüyor. “Zıyanı yok. Kasaba uzak değil.”

Beni görebilmek için gözlerinin dikiz aynasına çevrildiğini fark ediyorum. Hızla gözlerini kaçırıp kızına bakıyor.

Kızına... Artık merak ediyorum. Varsayımlarda bulunuyorum.

Kız konuşmaya devam ediyor.

“Her şeye alerjim var, bu yüzden evin dışındayken maske takmam gerekiyor. Sesimi tuhaflaştırıyor mu?”

Dedikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Nerede olduğumuzu, kasabadan ne kadar uzakta olduğumuzu merak

ederek pencereden dışarı bakıyorum. Farların asfaltı aydınlattığı küçük yol parçalarından başka bir şey göremiyorum. Gökyüzü siyah bir tuvali andırıyor.

Benzin kokusu alıyorum ve yanımda yerde duran üç plastik bidon görüyorum. Bunun dışında kamyonet temiz ama eski. Koltukların deri kaplaması çatlamış ve yer yer aşınmış.

“Hey!” diyor kız şimdi bana sinir olarak. “Soruma cevap ver!”

İlgim hızla yoldan, kapkara gökyüzünden ve benzin bidonlarından az önce beni dikkatimi vermediğim ve sorusunu yanıtlamadığım için uyarıcı maskeli kıza kayıyor. Bir şekilde soruyu anlık belleğimden çekip çıkarıyorum. *Maske ve sesiyle ilgili bir şey...* İyi bir tahminde bulunuyorum.

“Bence gayet normal,” diyorum. Yan aynadan bana kaşlarını çatarak bakıyor ve bütün yüzünün somurttuğunu hayal ediyorum.

Bu yüzden gülümsüyorum. Soğuktan ve şimdi de bir kamyonetin içinde yabancılarla kilitli olduğumu fark ettiğim için titreyen dudaklarım kocaman, sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

“Adın ne senin?” diye soruyorum. Arkadaşça davranmaya çalışıyorum. Sadece kasabaya bırakılmaya ihtiyacım var.

Kız cevap vermeden önce adama bakıyor. Adam başıyla onaylayıp karşılık veriyor, “Söyle hadi! Utangaç olma.” Bu biraz garip çünkü kız bana hiç de utangaçmış gibi gelmiyor.

Bu sefer tamamen arkaya dönüp o kadar geniş gülümsüyor ki maskenin kenarlarından dışarı fırlayan yanaklarının kıvrımlarını görebiliyorum.

“Alice!” diyor. Bir an için duraksıyorum çünkü isim zihnimde başka bir şey gibi çınlıyor. Kız *Alice* diyor ama ben *Annie* duyuyorum. Ve kalbim uzun bir an için tekliyor.

Alice tekrar yola dönerken bu sefer biraz zıplıyor ve adam kızın saçlarını karıştırıyor. Hareket esprili bir tavırla yapılsa da garip duruyor, sanki bunu sık yapmıyormuş gibi.

Kamyonet yavaşlıyor.

Ön camdan farların aydınlattığı yere bakıyorum ve pencereleri tahtalarla kapatılmış dükkân önlerini görüyorum. Biz yanlarından geçip giderken onlar tekrar karanlığa gömülüyor.

Kamyonet caddede ilerliyor. Adam gözlerini yoldan ayırmıyor.

“Kasaba burası mı?” diye soruyorum.

Gri silüetin ve bir dizi pencereyi kaplayan büyük kontrplak levhalardan lokantaya benzeyen bir binanın yanından geçiyorum. Hemen yanında, çimlerin üzerinde bir tabela görüyorum. Farlarımız yanından hızla geçerken son anda fark ediyorum. Üzerinde *Hastings Hanı* yazıyor.

“Belki şurada, handa... Beni orada bırakabilirsiniz...”

Adam dikkatle pencereden dışarı bakarak sokağı tarıyor.

“Kapalı gibi görünüyor. Her şey tahtayla kapatılmış... Vay canına, görünüşe göre bütün kasabanın elektrikleri kesilmiş.”

Bir sonraki soruyu sorarken sesim çatlıyor. “Arabama geri dönebilir miyiz? Belki buradaki benzinizin bir kısmını kullanabilirim? Sadece dört litre bile iş görür. Yarım saat uzaklıkta başka bir istasyon daha var. Kumarhanenin orada sanki? 7 Numaralı Otoyol’da tabelasını gördüm...”

Lütfen, lütfen, lütfen! Ne olur, önce arabama, sonra da buradan iki saat uzaklıktaki hayatıma geri dönmeme izin ver. Şimdi eve dönmek için can atıyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Benden nefret eden saygısız kızım ve beni başından savan zalim oğluma kavuşmak için can atıyorum. Onunla olmak için yatak odamıza girdiğimde uyuyormuş numarası yapan kocamı ve yemekten başka bir şey istemeyen köpekleri özlüyorum. Tanrı yardımcım olsun, beni asla terk etmeyen acıyı bile özlüyorum.

Gizli bir yerden geliyor. İlkel bir içgüdü misali. Bu şeylere duyduğum özlem.

Kamyonet bir dönüş yapıp hızlanıyor.

“İçleri boş,” diyor adam şimdi. “Doldurmaya gidiyorduk ama istasyon çoktan kapanmıştı.”

Benzin bidonlarına bakıyorum. İçlerindeki sıvının kutuya

çarptığını duyabildiğime yemin edebilirim ama belki yanılıyordumdur. Belki de duyduğum, dibinde kalan birkaç damladan başka bir şey değildir.

Neden yalan söylesin ki? Benzin istasyonu kapalıydı.

“Ne yapabiliriz?” diye soruyorum şimdi.

“Yol kapalı. Az önce ağaç düştü. Radyoda duymadın mı? Ar tık gidebileceğimiz tek bir yol var.”

Hiçbir şey duymadım. Motorun sesi yüzünden radyoyu duyamıyorum. Hem nasıl bu kadar çabuk rapor edildi ki?

Kız nereye gittiğimizi biliyor gibi.

Telefonumu almak için çantamı açıyorum. Onlara olan bite-ni anlatmalıyım, John ve Nicole’e. Çantanın içindekileri eşeliyorum: cüzdan, fırça, nane şekeri, mendil. Çantam boşalana dek hepsini çıkarıp kucağıma koyuyorum.

Şimdi hatırlıyorum. Telefonu şarja takmıştım, çantanın içinde değildi, koltuğum üzerinde duruyordu.

Telefonum yok. Yeni bir tür korku dalgası yükseliyor içimde.

Şimdi soruyorum...

“Kullanabileceğim bir cep telefonunuz var mı? Ailem muhtemelen meraktan ölüyordur.”

Alice kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyor.

Ve adam başını iki yana sallıyor.

“Hayır. Üzgünüm. Evde bıraktım. Endişelenme. Yakında orada olacağız. Aramanı yapabilirsin ve seni eve ulaştırmak konusunda neler yapılabileceğimize bakarız.”

“Ya da bu gece bizimle kalabilirsin!” diyor Alice. Bir kez daha arkaya dönerek. Bir kez daha coşkuyla.

Adam şimdi gülümsüyor.

“Her şey sırasıyla,” diyor adam.

Ve yolculuğa devam ediyoruz. Dönüşler yapıyoruz. Sola dönüyoruz. Sağa dönüyoruz. Ormanın derinliklerine iniyoruz.

Sessizliğe dayanamıyorum. Neler olduğunu bilmemeye dayanamıyorum. Kafamda kırk tilki dolaşmasaydı normalde yapacağımı düşündüğüm şeyi yapıyorum.

“Bu arada ben Molly. Molly Clarke. Yardımınız için gerçekten minnettarım.”

Alice gergince kıkırdıyor. Adam gözlerini ileriye dikmiş.

Dikiz aynasından göz göze gelmeye çalışıyorum.

“Sizin de adınızı sorabilir miyim?”

Adam Alice’e bakıyor. Alice de bakışlarına karşılık veriyor ve adamın omzunu parmağıyla dürtüyor.

Adam omuz silkiyor ve dikkatini tekrar yola veriyor. Yüzünde keyifli bir ifade var.

Cevap veren Alice oluyor.

“Adı Mickey Mouse!” diyor kız. Sonra gülüyor.

Adam gülümsüyor ve bunun oynadıkları küçük bir oyun olduğunu fark ediyorum. Yabancılar sorduğunda, adamın isminin ne olacağına Alice karar veriyor.

Midemin bulandığını hissetsem de ayak uyduruyorum.

“Size Mickey mi demeliyim yoksa Bay Mouse mu?”

Adam yüksek sesle gülüyor ama cevap vermiyor.

Kamyonet fırtınada ağır ağır ilerliyor. Fırtınaysa etrafımızı hızla kasıp kavuruyor. Zaman ve mesafe kavramı yok oluyor.

Farların ötesini göremiyorum. Rüzgâr kuvvetli, yağmur yana doğru yağıyor. Bardaktan boşanırcasına. Dönüyoruz da dönüyoruz, adamın dediğine göre düşen ağaçlardan kaçınıyormuşuz ancak bahsettiği ağaçları arka koltuktan göremiyorum.

Adam pek konuşkan değil. Kim olduğum veya nereli olduğum gibi en basit soruları sormuyor. Fırtına yüzünden, Alice’i sağ salim eve götürme konusunda tedirgin olduğunu düşünüyorum ben de.

Fazla sert ısırduğım dudağımdan gelen kan tadını alıyorum. Artık ısınmış olsam da titremem geçmiyor.

Kamyonet tekrar yavaşlıyor ve bu sefer tamamen duruyor. Alice canlanıyor. Dışarı bakıyor ve benim gördüğümü görüyor – uzun bir metal çit. Kilidi olan bir bahçe kapısı var ve toprak garaj yolunun önünde duruyoruz.

Adam dışarı çıkıyor. Alice nedenini sormuyor. Adam ceke-

tinin kapüşonunu yukarı çekiyor fakat bu sırlısıklam olmasını engellemeye yetmiyor. Kapıya doğru koşup iki çit direğine dolanmış büyük bir zincirin önünde dikiliyor. Manuel bir kilidi açıyormuş gibi hareketler yapıyor. Bir eli sabit duruyor. Diğerini dönüp sonra sertçe çekiyor. Zinciri çözüyor ve çitin o kısmı açılıyor.

Arabanın kapısında yer alan ve sağ koluma değen kilide ba-
kıyorum. Adam kamyonetten çıktığında açılmadı ancak yine de elimi kapı koluna götürüp mandalı olabildiğince yavaş bir hareketle çekiyorum. Açılma sesi gelmiyor. Çocuk kilidi açık olmalı. Konsolu görüyorum ve vücudumun koltukların arasına sığıp sığmayacağını merak ediyorum – sürücü koltuğuna tırmanıp o kapıdan kaçıp kaçamayacağımı. Alice beni durduramayacak kadar küçük. Ama sesi de adama seslenecek kadar yüksek. Adamın ben daha on adım atmadan beni yakalayacağına da şüphe yok.

Sonra kendime hâkim oluyorum. Bir eve geldik. Burada bir aile yaşıyor. Belki bir karısı, başka çocukları vardır. Alice ve babası yanımda yerde duran bidonlardaki benzini almak için dışarı çıkmışlar. Ve birkaç şişe de su. Şişeleri, ön koltukta Alice'in bacaklarının yanında görüyorum. Yolda bana rastladılar. Beni kasabaya bırakmayı teklif ettiler.

Molly'lik etmeyi bırak, diyorum kendi kendime. Ama *Molly* çocuğunu öldürdü. *Molly* akla hayale sığmaz şeylerin olabileceğinin farkında ve şimdi John'un tabiriyle bazen gerçekçi olmayan, *abartılı* düşüncelere kapılıyor. Yine de bunları düşünüyor. Çünkü bir keresinde gerçektiler. Ve yaşandılar.

Molly.

Dün gece yanan şöminedeki kütüğü düşünüyorum ve bunun çılginca, anlamsız bir düşünce olup olmadığını merak ediyorum. Ve Evan'ın acımasızlığını... Bir de Nicole'ü. Benden gerçekten nefret ediyor mu?

Bu kez Alice konuşuyor.

"Eve geldik!" Sesinde muzaffer bir ton var.

Adam koşarak arabaya dönüyor. İçeri girip kapıyı kapatıyor.

“Vay canına! Ne fırtına ama!” diyor üzerindeki yağmur sularını silkeleyerek.

Tahrik milini aşağı indiriyor ve kamyonet açık kapıdan geçiyor. İçeri girdiğimizde yine duruyor. Arabadan iniyor. Zincirleri tekrar sarmak için çite koşuyor. Ve bizi buraya, bu toprak garaj yolunun üzerindeki bu araziye kilitliyor.

Geri geliyor ve yolculuğa devam ediyoruz. Bu sefer bütün dikkatimi veriyorum. Hız göstergesinin saatte kırk beş kilometre civarında gezinmesini seyrediyorum. İçimden saniyeleri sayıyorum. Küçük bir kız gibi sayıyorum onları. *Bir Mississippi... iki Mississippi...*

Yirmiyeye kadar sayıyorum. Yaklaşık olarak bir kilometrenin dörtte biri ediyor. Anayoldan eve gitmek bir kilometrenin dörtte biri kadar sürüyor.

Bu bilgiyi allak bullak olmuş zihnimin içinde bir yerde saklamaya çalışıyorum. Bunun, bu arazi ve şimdi durduğunda kamyonetin önünde görebildiğim ev için ne anlama geldiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Adam motoru durdurup anahtarları çıkarıyor.

Arabadan iniyor ve yolcu tarafına koşuyor. Benim kapımı ve sonra Alice’ininki açıp kızı kucaklıyor. Kız kollarını onun boynuna dolarken yağmur yüzüne ve vücuduna çarptığında ciyaklıyor. Bir çocuğun, babasının kollarındayken yapacağı gibi ona sınıksız sarılıyor ve içimi dolduran bir rahatlama dalgası beni gafil avlıyor.

Alice bu adamı seviyor ve adam da kızı. Sevginin olduğu yerde tehlike olmaz.

“Hadi!” diye sesleniyor adam şimdi bana. Dışarı çıkıp onları takip ediyorum. Yetersiz ama modaya uygun yağmurluğumu alabildiğine yukarı çektiğimi hissediyorum ve gülüyorum çünkü şimdi bu rahatlama duygusuyla dolup taşıyor içim. Kahkahaları, kurtarıcılara yetişmeden önce bastırduğum gözyaşları izliyor.

Yürürken çok az şey görüyorum. Tek seçebildiğim, direkleri ve korkulukları olmayan geniş basamaklı, büyük bir verandanın gölgesi. Tırmanırken ayaklarımı izliyorum. *Bir, iki, üç, dört...*

Altı basamak sonra verandadayız. Üç adım sonra anahtarsız açılan kapıya varıyoruz. Şıra ve odun kokan kuru bir hava dalgası esiyor.

Kapı tekrar kapandığında üçümüz de içeride karanlığa gömülüyoruz. Yağmur çatıya çarpsa da sesi yalıtan duvarlar gürültüyü yumuşatıyor. Adam Alice'i yere bırakıp bir sehpaye doğru yürüyor. Karanlık, bir elektrik fenerinin parlak ışığıyla aniden kırılıveriyor.

"Jeneratörü çalıştırmayı deneyeceğim," diyor adam. "Sanırım burada geceyi geçirecek kadar benzin var. Alice, neden Molly'yi misafir odasına götürmüyorsun. Ona dolaptan bir havlu ver."

Adımı çok sıradan bir şekilde söylüyor, sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi.

Havlular, misafir odaları ve fenerler. Burada başka aile üyesi yok ama bu da iş görür. *Evet,* diye düşünüyorum. *Bu da iş görür. Ben telefonu kullanabilene kadar.*

Adam bana feneri uzatıp tekrar dışarı çıkıyor. Alice maskesini çıkarıyor. Beyaz renkli bir tıbbi maske eczaneden alabileceğiniz türden. Bu maskeleri daha önce bir odayı boyarken kullanmıştım ancak bu yıllar önceydi, John'la henüz çiçeği burnunda bir çifttik. Eskiden bir şeyleri kendimiz yapardık çünkü paradan ziyade zamanımız vardı.

Hisler bir anda içimi sararken, kocamı düşünmek nefesimi kesiyor. Onu hâlâ seviyorum. O beni sevmeyi bırakmış olsa bile.

Alice'in parlak mavi gözleri, yumuşak sarı saçları ve kar beyaz bir teni var. Hiç güneş görmemiş gibi. Yine de bir deri bir kemik değil. Yanakları soğuktan al al olmuş. Ve tüm bu renkler –mavi, sarı, beyaz ve kırmızı– çarpıcı görünüyor. Gençliğin renkleri. Küçük bir kızın renkleri. Kalbimi mutlulukla dolduruyor ve sonra beş yıl önce kazdığım o çukura akıp giderek yerini boşluğa bırakıyor.

Elimde fenerle oturma odasından ve sağdaki mutfağa açılan bir kapıdan geçerek hemen arkasından ilerliyorum. Sonra bir ko-

ridorda duruyoruz. Havlu, battaniye ve çarşafların bulunduğu bir dolabı açıyor. Normal şeyler. *Normal.*

Yıpranmış beyaz bir banyo havlusunu çıkarıp bana uzatıyor. Bir elimle alıp yüzümü kurulum.

“Hadi!” diyor neşeyle.

Koridora bakıyorum ama nereye gideceğim hakkında bir fikrim yok. Hepsini kapalı olan kapılar var.

Kurulanmak istiyorum. Isınmak istiyorum. Telefonu kullanıp ailemi arayabilmem için adamın geri dönmesini istiyorum. Tüm bunlar şimdi üstüme üstüme geliyor ve bu yüzden onları daha büyük bir aciliyetle istiyorum.

Soldan ilk odaya giriyoruz. İçeride bir yatak, bir şifonyer ve duvara asılı oval bir ayna var. Bir yorgan ve iki yastığı bulunan yatak düzgünce yapılmış. Açık kapıdan görebildiğim kadarıyla kendine ait bir banyosu da var. Odadaki tek pencere de kontrplakla kapatılmış. *Fırtına için*, diyorum kendi kendime. Tıpkı kasabadaki lokanta gibi.

“Burası misafir odası. Bu gece burada uyuyabilirsin,” diyor Alice. “Ben hemen yan odada uyuyorum.”

Ona gülümsüyorum. Gülümsememe karşılık veriyor. Fakat bu evde uyumak gibi bir niyetim yok.

John beni almaya gelecek – fırtınada bile. Beni sevmese bile.

“Seninle bekleyebilir miyim?” diye soruyor kız.

“Tabii,” diyorum. Ev karanlık. Anlıyorum. Ama sonra ikimiz de ayak sesleri duyuyoruz. Duruyor, kıpırdanıyor, tekrar hareket ediyor. Koridordan yeni bir ışık süzülüyor ve adam aniden kapının eşiğinde beliriyor.

“Git de yatmaya hazırlan,” diyor Alice’e. Elinde iki fener var ve birini ona veriyor. Kız bizi yalnız bırakarak ona denileni yapıyor.

Sonra adam benimle konuşuyor.

“Jeneratörü açtım. Isıtma sistemini çalıştıracak. Bu gece etrafıta dolaşmak için feneri kullan. Şifonyerde birkaç parça kıyafet var. İstersen onları giyebilirsin.”

Şimdi göz altlarına kadar yüzüme bastırılmış havluyla adama bakıyorum.

“Telefonu kullanmam gerekiyor. Eminim kocam beni eve götürmenin bir yolunu bulacaktır.”

Daha konuşurken bile cevabı zaten biliyorum. Biliyorum çünkü bana bir telefon getirmede ve bu garip. *Mollylik derecesinde tuhaf değil*, diye düşünüyorum. *Gerçek anlamda tuhaf*.

Ve sonra cevap geliyor.

“Mesele şu ki burada cep telefonu çekmez ve sabit hatlar da çalışmıyor. Az önce mutfaktaki telefonu kontrol ettim.”

Başımın altına onaylıyorum ve yüzüme kibar bir gülümseme kondurmayı başarıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Yaşadığım yerde, duyguların bastırıldığı bir kültürde yaşamaktan edindiğim bir alışkanlık.

“En azından bir denesek? Evin başka bir yerinde ya da dışarıda mesela? Ya da kamyoneti ödünç alıp yolun aşağısından arayabilirim?” Ardından devam ediyorum, artık kelimeler ağzımda geveleniyor. “Çünkü kocam ve kızım çok endişelenecek. Bir saatten fazla bir süre önce evde olmam gerekiyordu ve arabamın yolun kenarında bıraktım. Eminim insanlar şimdiden kime ait olduğunu merak etmeye başlamışlardır. Muhtemelen polis beni aramaya başlayacaktır ve kaynaklarını bu şekilde kullandığım için kendimi çok kötü hissederim.”

Gevelemeye devam edip bir onay, şaşkınlık ya da insani bir tepkiye benzeyen herhangi bir şey arayışıyla yüzüne bakıyorum. Ama adam sadece bana bakıyor, dudaklarımın hareket edişini izliyor ve anlayışlı bir şekilde gülümsüyor.

“Sabah gidebiliriz. Güneş doğar doğmaz,” diyor ben konuşmayı kestiğimde. Elini omzuma koyuyor ve hafifçe sıkıyor. “Başkasının evinde olmanın garip geldiğini biliyorum. Ben de garipsedim. Ama banliyöde değiliz. Orada zarar görebilirdin. O rüzgâr seni alıp götürebilirdi. Bir de soğuk var. Hava sıcaklığı bu gece eksi bir derecenin altına inecek.”

Bana bakıyor. Ben de elini omzumdan çekene dek donakalmış hâlde ona bakıyorum.

“İyi misin?” diye soruyor.

Yine kibarca başımla onaylarken banliyölerden bahsetmesi aklımı kurcalıyor. Nerede yaşadığımı nereden biliyor?

Sonrasında beni yalnız bırakıyor. Az önce durduğu yere bakıyorum ve sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Kelimelerin, mantıktan yoksun zihnimin içinde bir mantığa oturmasına izin veriyorum.

Ben ki banliyönün vücut bulmuş hâliyim. Adamın sadece parçaları bir araya getirdiğine eminim. Okullara giden, benzin almak için duran benim gibi insanların her gün buradan geçtiğini görüyor olmalı.

Ayrıca dışarıda tehlikeli bir fırtına kopuyor. Rüzgâr. Yağmur. Soğuk. Yollar muhtemelen tıkanmıştır. Hatlar çalışmıyor – elektrik ve telefon da. Elektrikle çalışan her şey işe yaramaz durumda. Cep telefonu da çekmiyor. Bunların hepsi ya doğru olduğunu bildiğim ya da muhtemelen doğru olan gerçekler.

Mollylik etmeyi bırak! diye emrediyorum kendime.

Yatak odasının kapısını kapıyorum. Şifoniyere gidip baktığımda içinde kıyafetler olduğunu görüyorum. Kadın kıyafetleri. Pijama altları ve bir kazak buluyorum. Kurular. Ve çamaşır deterjanı kokuyorlar.

Taze yıkanmışlar. Acaba bu yeni giyildikleri anlamına mı geliyor diye merak ediyorum.

Öyleyse sahibi nerede?

Banyoya gidip kapıyı kapıyorum. Islak kıyafetlerimi çıkararak yabancı bir kadının kuru kıyafetlerini geçiriyorum üzerime. Yatak odasına döndüğümde bulabildiğim her yere ıslak kıyafetlerimi asıyorum. Sandalyeye. Radyatöre. Şifoniyere. Karyola direğine.

Yatağa tırmanıp yorganın ve çarşafların içine yerleşiyorum. Kıvrılıp dertop oluyorum. Olabildiğince az yer kaplıyorum. Feneri yatağın dibinde açık bırakıyorum çünkü karanlıkta kalmaya pek hazır değilim.

Korkunun yüzünü göstermesine izin veriyorum ve sonra tam olarak ne olduğunu fark ediyorum. Tıpkı mantıksız düşüncele-
rimin geçmişin kalıntılarında oluşması gibi, bu korku da yal-
nızca suçluluktan ibaret. Hepsi bu. Safi suçluluk. Aptalca bir şey
yaptım ve şimdi ailem endişelenecek ve polis beni aramaya gele-
cek. Ama sabah her şeyi yoluna koyacağım. Adamın dediği gibi.
Güneş doğar doğmaz.

Gerçekler inkâr edilemez ve elimdeki gerçekler gayet akla
yatkın. Korku, sadece suçluluğun kılık değiştirmiş hâli. Ben
onunla yüzleşmek istemediğimden kendini başka bir şey olarak
göstermenin bir yolunu buluyor.

Başka bir battaniye gibi örtüyor üzerimi. Aşına olduğum bir
battaniye.

Suçluluk battaniyesi.

4

ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Hastings Geçidi.

Nic bu yoldan nefret ediyordu. Yolun kenarlarının toprak ve çakılla dolu olmasından ve tozun kalktıktan çok sonra bile havada asılı kalmasından nefret ediyordu. Stephen King romanından fırlamış bir manzara gibi iki yanında yükselen sık, kahverengi mısır tarlalarından nefret ediyordu. Ok gibi düz olsa da çok yavaş giden bir arabayı asla geçemeyeceği şekilde küçük kasisleri olmasından nefret ediyordu.

Hastings Geçidi, Gas n' Go'nun olduğu noktada 7 Numaralı Otoyol'la kesişiyordu. Güneyden gelen kişi sola dönüyordu. Kuzeyden gelense sağa.

Annesi kuzeyden geliyordu. Araba istasyona sadece on metre kala park edilmişti. Yolun kenarına park edilip terk edilmişti.

Telefon fırtınadan bir gün sonra gelmişti. Cuma günü. Daha öğlen olmamıştı, eve dönmediğini fark etmelerinden bile önceydi. Nic geçirdiği gecenin sabahında sızıp kalmıştı. Babası sıradan bir günmüş gibi ofise gitmişti. Tezgâhta çözölen eti, kapıda asılı duran kuru temizlemeyi, yemek verilmemiş köpekleri, yapılmamış kahveyi hiç fark etmemişti. Geç geldiğini ve misafir odasında uyuduğunu düşündüğünü söylemişti. *Onu uyandırmaması ne kadar düşünceli bir davranıştı.* Arabasını kontrol etmemişti. Aklına gelmemiş. Fark etmemiş. Zihni rahatlamakla meşguldü, diye

düşündü Nic. Başka bir kadınla beraber olduktan sonra karının yüzüne bakmak zor olmalı.

Nic bunun için babasından nefret etmek istedi. Ama ailelerinin başına gelenler için izlenebilecek bir yol haritası yoktu. Molly Clarke, kocasına ölen çocuğunu hatırlatıyordu. Molly Clarke, Nic'e Annie'nin nasıl öldüğünü ve ölümüne yol açan olaylar dizisinde oynadığı rolü hatırlatıyordu. Ve o korkunç günün korkunç anıları, tatlı anların tatlı anlarına sarmalanmıştı ve onları ayırmanın bir yolu yoktu.

Onu sıkıca tutan kollar. Saçlarını okşayan nazik eller. Ev yapımı ekmeğin ve köpük banyosu kokusu. Kenarda tezahürat yapan yüksek bir ses. Karanlıkta fısıldayan yumuşak bir ses. *Sorun yok, ben buradayım.* Artık hatırlanamayacak kadar kederle iç içe geçmiş bir sürü tatlı, güzel hatıra.

Molly Clarke'ın sesi, yüzü ve kokusu onun içinde mücadele veren duyguları tetikleyebiliyordu. İstirap ve mutluluk. Öfke ve sevgi. Nic ondan kaçmıştı, tıpkı babasının yaptığı gibi. Onunla olmak acı vericiydi.

Hastings Geçidi'nin üç kilometre aşağısında polis karakolu vardı. Hanı ve lokantayı geçince. Barın, kaportacının ilerisinde.

Şehir merkezini geçince, küçük araziler üzerinde sıra sıra evler vardı – çiftlikler, yazlıklar, kolonyal tarzda evler; hepsi de bakıma muhtaçtı. Bir avuç ev bakımlı görünse de hâllerinden çaresizlik akıyordu, son kez alınan beyhude bir nefes misali. Kırık bir verandada çiçek sepetleri asılı duruyordu.

Sonrasında karakol ve belediye binası vardı. Onları geçince, Hastings Geçidi her iki tarafta da daha iç karartıcı konutların ve daha beter yoksulluğun olduğu ormana giden toprak yollarıyla nehre doğru devam ediyordu.

Gri gökyüzü de kasvetli ortamı pekiştiriyor, havadaki umutsuzluğun üstüne tüy dikiyordu. Nic şimdi o umutsuzluğun içine nasıl dolduğunu hatırladı.

Kaybolma olayından önce Hastings Geçidi'ne hiç gitmemişlerdi. Annesi bu yerin onu tedirgin ettiğini söylemişti. Nic'in

onunla beraber Evan'ı ziyarete gittiği birkaç seferde benzin istasyonunda bile durmamışlardı.

Şimdiyse Nic her zaman yanından geçip gittikleri bu kasaba hakkında her şeyi biliyordu. Hastings, 1950'lerde bir kimya şirketine destek olması için inşa edilmişti. Şirket, nehri atıklarını dökmek için kullanmıştı. Kimse bunun kötü sonuçlanacağını tahmin edememişti. Ya da kimsenin umurunda olmamıştı. Nihayetinde şirketin yerini bir ilaç üreticisi almış ve ekonomik durgunluk batmasına neden olana kadar kasabayı ayakta tutmuştu. Sonrasında yaşananlar, domino taşları gibi birbirini izledi.

New York Eyaleti'nden Kanada sınırına kadar Housatonic Nehri'nin etrafı böyle kasabalarla doluydu – bulabildiği her kaynakla çocuklarına bakmaya çalışan ortada bırakılmış bir ilk eş gibi terk edilmişlerdi. Bu kaynak çoğunlukla çiftçilikti. Ardından işsizlik ve memuriyet geliyordu. Polisler, memurlar, inşaat işçileri.

Nic karakol arazisindeki küçük çakıllı alana girdi ve annesinin arabasını park etti. Sadece alışkanlıktan dikiz aynasına baktı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yıllar önce makyaj yapmayı bırakmıştı. Görülecek, kontrol edilecek ya da düzeltilecek pek bir şey yoktu.

Hoş, olsaydı da buna zahmet etmezdi.

Eski yaşamından kalma bu huya sinir olarak aynayı çevirdi.

Arabadan çıktı ve içeri girdi.

Şube dört kişiden oluşuyordu – bir sekreter, bir polis şefi ve iki üniformalı polis memuru. Ek kaynağa ihtiyaç duyulursa devlet polis gönderiyordu, tıpkı fırtına gecesinde olduğu gibi. Annesi ortadan kaybolduğunda olduğu gibi.

İçeride, sekreter Bayan Urbansky uzun bir tezgâhın arkasındaki masada oturuyordu.

“Nicole!”

Ayağa kalktı ve iri cüssesiyle metal köşelerin etrafından ağır ağır dolandı. Ellerini tezgâhın üzerine uzattı ve Nic'i omuzlarından tuttu.

“Nicole,” dedi tekrar, yüzü şefkat dolu bir ifadeyle buruşurken. “Nasılsın? Yol nasıldı?”

Bayan Urbansky, Nic annesini ararken ona karşı nazik davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. O zamanlar bunu kabulmesi kolay olmamıştı. Şimdi de değildi.

“İyi,” diye cevapladı Nic.

Bayan Urbansky onu bıraktı ve dirseklerini tezgâha yasladı. Çenesini parmak eklemlerine dayarken kollarının yumuşak eti katlandıkları yerden yanlara pörtledi.

“Yani elinde yeni bir ipucu olduğunu mu düşünüyorsun?”

Nic omuz silkti. “Yarın göreceğiz artık.”

“Çok garip, tüm o arama çalışmalarından ve ödül parasından sonra...” dedi Bayan Urbansky endişeli bir sesle.

Haksız da değildi, arama ekipleri titiz çalışmıştı. Hastings Geçidi ve 7 Numaralı Otoyol’u çevreleyen sık tarlaların kenarından başlamış ve sonlarına gelene dek uzun, keskin sapların içinden geçmişlerdi. Arazinin bir kısmı diğer tarlalara karışmıştı. Başka bir kısmı tahta çitlerle bölünmüştü. Diğer kısımlarıysa eski çiftlik evlerine ait çimlerle buluşuyordu. Nihayetinde Nic, babası, polis ve gönüllüler seksen üç kilometre karelik araziye aramışlardı. Ki bu, epey büyük bir alandı.

Evler de kontrol edilmişti. Arabanın bulunduğu yerden başlayarak her yönde sekiz kilometre mesafedeki tüm alanlara bakılmıştı. Fırtınanın olduğu gece kimse Molly Clarke’ı görmemişti.

Şimdi tüm bunlar zihninde tekrar tekrar oynuyordu, yinelenen bir kâbus gibi.

Hastings. O dört günün çoğunu panikle ve ilaçla sakinleştirilme arasında gidip gelerek geçirmişti. Günlerin büyük bir kısmı o barda geçmişti. Bayan Urbansky’nin yüzündeki kabullenmiş ifadeyi görebiliyordu.

“Ama hiç belli olmaz, değil mi?” dedi kadın bu kez gülümseyerek. “Gel buraya, tatlım. Seni Şef’in yanına götüreyim.”

Polis Şefi Charles Watkins. Çoğu insan ona sadece “Şef” di-

yordu. Ortalama boy. Gür saçlar. Nic onu diğerlerinden daha fazla hatırlıyordu çünkü her şeyden o sorumluydu ya da en azından öyle görünüyordu.

Bayan Urbansky ona adamın ölen karısından bahsetmişti – *Kalp hastalığından öldü, daha gencecikti!* Bekâr bir kadın olarak Nic'in ilgisini çekebilirmiş gibi söylemişti bunu. Nic'in sadece yirmi bir yaşında olmasının ve Watkins'in ölü bir karısı olacak kadar büyük olmasının bir önemi yoktu, her ne kadar karısı ölmek üzereyken nispeten genç olsa bile.

Bunu not bulunduktan sonra, kasabaya fırtınayla gelen bulut örtüsü gibi çöken karamsar hava dağıldığında söylemişti. Bayan Urbansky'nin sesini duymak o hissi tekrar uyandırmıştı – herkesin bunun trajik bir kaza değil, bir skandal olduğuna inanmaya başladığı hissini. Barda anlatılacak eğlenceli bir hikâyeye olduğuna inanmaya başladığı hissini; eyaletin güneyinde, daha varlıklı, gıpta edilen kısımda yaşayan zengin kadın. *Mutsuz Ev Hanımı Her Şeyi Geride Bıraktı; Çocuklarını ve Kocasını Terk Etti...* Ve eğlenceli hikâyenin beraberinde, acılarıyla bir yabancıнын canını sıkmadığı için gelen rahatlama duygusu. İçinde buldukları kötü durumun görüldüğü kadar korkunç olmadığının bir işareti.

Ancak *evet, öyleydi, Hastings*. Tepeden turnağa korkunçtu.

Şef Watkins ofisindeydi. Koku aynıydı – halı temizleyici ve yarıcı mürekkebi. Dışarıda yere dökülmüş yapraklardan yayılan bir parça küf kokusu.

Adam ayağa kalktı, başıyla ona selam verdi. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra sarılma ve el sıkışma arasında bir yerdeydiler. Başıyla selamlamak bu durumu karşılıyordu.

"Geç, otur," dedi Watkins.

Nic masanın karşısındaki sert metal sandalyeye oturdu.

"Ben sizi yalnız bırakayım." Bayan Urbansky giderken hâlâ gülümsüyordu.

Watkins kısa kollu, bej bir üniforma giyiyordu ve mavi bir kravat takmıştı. Üniformanın göğüs kısmına rütbe yamaları dikilmişti. Aralarına bir yere bir de rozet tutturulmuştu. Nic o za-

man ne düşündüyse şimdi yine aynısını düşündü; adam tam bir oymakbaşına benziyordu.

Şef arkasına yaslandı ve kollarını havaya uzatıp ellerini başının arkasına sıkıştırdı.

“Bu ziyaretin aramayla mı ilgili?” diye sordu. “Annemi gördüğünü söyleyen kadından gelen?”

“Evet,” diye cevapladı Nic. Daha sonra kamyoneti, turuncu çantadaki harfleri, Edith Moore’u ve kadının o gece kasabadan geçtiğini açıklamaya devam etti.

Watkins sanki bilgiyi sindiriyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı.

“Pekâlâ,” dedi. “Anlıyorum. Neden geri döndüğünü yani. Söz konusu benim ailem olsaydı ben de aynısını yapardım. Yasıtığa başını rahat koyabilmelisin, değil mi?”

“Onun gibi bir şey.”

“Peki, nasıl yardımcı olabiliriz?” diye sordu Watkins. Sesinde, patronluk taslayan bir tını vardı.

Nic yaptığı listeyi anlatmaya başladı; bölgedeki Motorlu Taşıtlar Departmanı ve koyu renkli kamyonetlerle ilgili şeylerden ve sahiplerini bulup fırtına gecesi kamyonetleriyle nereye gittiklerini sormaktan bahsetti.

Watkins homurdansa da dediklerini dinleyerek, başıyla onaylayarak Nic’in suyuna gitti. Sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturarak öne eğildi. Otoriter hareketleri tatlı, küçük bir dans gibiydi. Bu, Nic’in şimdi hatırladığı başka bir şeydi; adamın güçlü pozisyonundan aldığı rahatlıkla sinirine dokunması.

“Yanında biri olmalı,” dedi Watkins sonrasında. “Seni arayan kadın paranın peşinde olabilir. Buralar için çok fazla paraydı. Öyle bir meblağ... İnsanların gözünü döndürür.”

“Onunla yarın saat onda buluşacağım. Gas n’ Go’da.”

Watkins başıyla onayladı, avuçlarını önündeki kâğıt yığımlarına bastırdı. “Reyes’i seninle yollarım. Onu hatırlıyor musun? Memur Reyes’i?”

“Evet,” dedi Nic. Ama bu tam olarak doğru değildi. Bir sürü

polis hatırlıyordu – iki yerel polis ve eyalet polisi. İsimleri, yüzleri, hepsi üniformaların ardında birbirine girmişti.

“Handa mı kalacaksın?”

“Sanırım.”

“Pekâlâ. Reyes’le yandaki lokantada buluşursun. Dokuz buçukta diyelim mi? Eğer kadının anlattıkları gerçek görünüyorsa, koyu renkli kamyonetlerin ruhsatlarını kontrol edebiliriz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nic. Gitmek için ayaklandı. Watkins de ayağa kalktı fakat aklını kurcalayan bir şey olduğu açıktı.

“Hey,” dedi adam onu kapıda durdurarak. “Bu, el yazısı analizi yüzünden mi? Çünkü öyleyse neticesiz bir rapor, olumsuz bir raporla aynı şey değil, biliyorsun.”

Nic’in adamın ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu durum kızın yüzünden okunuyordu.

Watkins aniden arkasını döndü ve ofisinin arka köşesinden bir kutu bulup getirdi. İçindekileri inceledi. Birbirine zımbalanmış ince bir kâğıt tomarı çıkardı.

“Bu,” dedi kâğıtları Nic’e uzatırken. “El yazısı analizi.”

Nic rapora baktı, her sayfayı hızlıca taradı, harflerin eğimleri ve kelimelerin aralıkları hakkında bir şeyler okudu, sayfaların sonuna gelene kadar çevirdi – ve “neticesiz” kelimesini gördü.

“Doğrulandığını sanıyordum. Notun yani? Annemin el yazısı olduğu kesinleşmişti?”

Watkins şaşırmış görünüyordu.

“Babamın bundan haberi var mıydı?” diye sordu Nic.

“Tanrım, dinle. Hiçbir fikrim yoktu,” dedi Watkins şimdi. “Sana söylediğini sanıyordum. Rapor siz gittikten birkaç gün sonra geldi.”

Nic sandalyeye geri oturdu, bu yeni gerçek karşısında afalamıştı ama onu şaşırtan bir diğer şey de babasının ona yalan söylemiş olmasıydı. Bunu neden yaptığını biliyordu gerçi. Nic de onun gibi hayatına devam etsin istiyordu. Tıpkı Evan’ı okula geri göndererek hayatına devam etmeye zorladığı gibi. O sabah erken saatlerde, Nic’in bir ipucunu takip etmek için tekrar

Hastings'e gideceğini söyleyen mesajını aldığı anda da telefonda aynı şeyleri söylemişti. *Bu çok saçma... Özel dedektifim bu kadını araştırıyor, adı neydi? Neden böyle bir şey yaptın ki? Gelmemi ister misin? Pazarlama konferansı için Şikago'daydı. İlk uçakla oradayım. Ve sonrasında, biraz yumuşadığında, Geri döndüğünde hayatının gidişatı hakkında uzun uzun konuşacağız.*

Günlerdir bu konuyu konuşuyorlardı. Annesinin gidişiyle, babası aniden ebeveynliği hobi edinmişti ve Nic'in hayatına devam etmesi için ısrar ediyordu. *Kötü davranışlarına bir dur demesi için. Kullanmayı çok sevdiği yeni bir ifade vardı: Sen annen değilsin.*

Nic bunu Watkins'e açıklamaya çalıştı. "Babam da sizin gibi düşünüyor. Bu yeni ipucunun bir aldatmaca olduğu fikrinde. Ve öyle olmasa bile, annemin bulunmak istemediğini söylüyor. Eve dönmemi istiyor."

"Anlıyorum," dedi Watkins. "Yani ona katılmadığımı söyleyemem. Her şey bu yargıyı destekliyor."

"Dava bu yüzden mi yeniden açılmadı – bu rapor geldiği için mi?"

Watkins omuz silkti. "Gerçekler değişmedi, nedeni bu. Bak – rapor herhangi bir neticeye varmadı. Sonuç olumsuz değil. Not, parasını ödediği otel odasında bulundu. Odadaki not defterine ait bir kâğıda yazılmıştı. Annen üzgündü, gergindi. Belki de elleri titriyordu." Sonra yineledi. "Sonuç olumsuz değil."

Nic artık sinirlenmişti ve kendisine söylenen ya da varsaydığı her şeye karşı kuşku duyuyordu.

"Bilmem gereken başka ne var?" diye sordu Nic. "Kredi kartlarından başka harcama yapılmış mı? Cep telefonu hattından birini aramış mı? Peki ya kumarhane? Hâlâ güvenlik kameralarına bakıyor musunuz? Orada birini bulmak o kadar da zor olamaz."

Laguna Kumarhanesi ve Tatil Köyü, eyaletin kumar yasaklarından muaf olan, kabile toprakları üzerine kurulmuş küçük bir işletmeler kümesinden başka bir şey değildi. Tam olarak bir turizm yuvası sayılmazdı – daha ziyade paralarını slot makine-

lerine yedirme haklarını kullanmak isteyen kasaba yerlileri için bir kaçış gibiydi. Connecticut'ta halihazırda Foxwoods ve Mohegan Sun bulunuyordu. Laguna onların çirkin üvey kardeşiydi. Bir oteldi. Benzin istasyonuydu. Bilet makinesi ve üstü kapalı bir bankın bulunduğu yoğun bir otobüs durağıydı.

Molly Clarke iki gecenin ücretini tek seferde ödemişti. Kimse onu gördüğünü hatırlamıyordu ama burası hayvanat bahçesinden farksızdı, gücü olmayan insanlar sığınmak için geliyordu. Güvenlik kameraları yükseğe yerleştirilmişti, insanların tepesini görüyordu, yani yüzlerden ziyade küçük hırsızlıkların saptanmasına yardımcı oluyordu. Kayıtlarda fırtınanın olduğu geceye geri dönerek görüntüleri baştan sona incelemişlerdi – annesini, bej ceketini ve kot pantolonunu aramışlardı. Sarı saçlarını. Yalnız bir kadını.

Watkins başını hararetle iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bir haber yok. Ayrıca Laguna'daki herkesi alarına geçirdik. Gerçi yeni kanıtların olmaması izlerini örttüğünü gösteriyor. Onu bulmamızı istemediğini. Ve bunu duymak ne kadar zor olsa da *sizin* onu bulmanızı istemediğini gösteriyor."

Nic bu sözleri sindirmek için bekledi. Adamdan şüphe duymak için hiçbir nedeni yoktu. Ya da en azından kendi söylediklerine inandığından şüphe duymak için. Edith Moore'la buluşana kadar tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Tamam," dedi Nic sonunda. "Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. O zaman Memur Reyes'le buluşuyorum? Lokantada, değil mi? Dokuz buçukta orada olurum."

Watkins ayağa kalktı. Nic de aynı şekilde.

"Sanırım bu, eve gitmeyeceğin anlamına geliyor?"

Nic şimdi ona baktı, şaşırmıştı. Tüm bunların dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyordu. Babasının gözünden. Şef Watkins'in gözünden. Herkesin gözünden. Ama umursamadı. Kendini zorlasa bile bir şeyler ona hiçbir zaman doğru gelmemişti ve şimdi de bu çıkmıştı – neticesiz el yazısı raporu.

"Hayır," dedi. "Eve gitmiyorum."

Karakoldan çıkarken başı zonklıyor, midesi bulanıyordu. Annesinin parfümünün kokusunu hâlâ alabildiği arabasına binerken içindeki boşluklardan çılgık atan sesleri duyabiliyordu – bir şekilde rahatlamak için yalvarıyorlardı. Bir içki için. Yaşadığı yerde bulunan bardaki “arkadaşları” için. İçeri sendeleyerek girebilecek bir zavallı için.

Ama o seslere de Şef Watkins’e söylediğini söyledi. Eve gitmiyordu. Bu sefer değil. Annie’ye olanlar yüzünden annesine duyduğu öfke ne denli büyük olursa olsun sevgisi daha derinlere iniyordu, iliklerine işlemiştir. Annesinin yokluğuyla birlikte, kaybolan o tatlı anları geri getirmek için güçlü bir arzu duyuyordu.

Bu yeni bilginin onu nerelere sürükleyeceğini görebiliyordu. Annesi o notu yazmamış olsaydı doğabilecek sonuçları. Kendi başına çekip gitmeseydi olacakları. İki hafta geçmişti. Vardığı sonuçların hiçbiri iyi değildi.

Ama şimdilik, sadece şu an için, arabasıyla uzaklaşırken aklında tek bir düşünce vardı.

Eve gitmiyorum.

Annemi bulmadan olmaz.